

Цвіркун

Валер'ян Поліщук

Ні передмісті яр.
Вечірня аквареля.
Як повен яр—мелодія звучить:
То пробують на флейту цвіркуни
Рапсодію веселу — Тюр-р... тюр-р...
Цюркочуть,
Немов цюркоком біжить де молоко в дійницю.
І тихий, тихий вечір.
Ще сизі хмари де-не-де
В розкриті пащі,
Як кашалоти чи велетенські риби,
Хапають зеленаве небо
Безшумно,
Там, де сонце заснуло.
А з другого—вже місяць застилався.
Підводить червоне (ой, який сором!) обличчя,
Немов попався на любовнім вчинку.
— Ти з ким же там?
— А він поглянув і сховався,
Закрившись хмарним рукавом,
Як пастушок. Цюркує молоко в дійницю яру,
І сниться
Що то передосінній гул
(В полях гуляє серпень)
Та в ліхтарях завод ображений заснув,
Що його шепоту не чути зовсім,
Хоч видко пара йде в обійми з ліхтарем,
Як сива осінь.
Цвіркун, що поблизу мене,
І в думку не бере:
Співа собі, сигналізуючи, як іскра радіо,
Що вже дзижчить там у світі.
Її далекий вереск з темноти
Залізні кидає зі злості обручі
На цементовий піл,
Що приліта до мого вуха
З радіостанції:

Вона стирчить,
Як дві голоблі на горі.
А він (цвіркун) телеграфує:
Тюр-р...
Тюр-р...
Тюр... тюр...
Тюр-р...
І так далі.
А вечір тихий задрімав
У ковдрі сизих хмар.
Лишень глибокий яр
Дзвенить у цвіркунах.
Пролинув м'який птах;
Сова.
І тихо на чебрець
Склонилась голова,
Щоб мир заснув,
Як тоне в сонній мряці
Цвіркуній гул.
* * *